

врѣме трѣба да вървя, приятелю, до като стигна тамъ онова селце, дѣто се вижда отъ тука?“ — Тръгни! казалъ Езопъ и млъкналъ. „Азъ зная много добръ, че ако искамъ да отида тамъ, трѣбва да тръгна и да вървя, но питамъ те, колко врѣме ще вървя“.

— Тръгни! повторилъ Езопъ.

„Този човѣкъ е лудъ. Азъ нищо не ще мога да изчопля отъ него“, измърморилъ пѣшеходецътъ и тръгналъ.

— Хей! извикалъ Езопъ, една приказка! Два часа ти сж потрѣбни, до като стигнешъ тамъ онуй селце! Пѣшеходецътъ се запрѣлъ и го изгледалъ очудено. „Брей, казалъ той, че отъ дѣ научи това нѣщо чакъ сега?“—Отъ дѣ ли? възразилъ Езопъ, можахъ ли азъ да ти отговоря вѣрно, прѣди да видя какъ вървишъ?

Мома и славей.

(Народна пѣсенъ)

*Седнала е малка мома
Въвъ градинка подъ дюлчица
Да си шие ситенъ ржжавъ,
Като шие, пѣсенъ пѣе.
Дѣ я зачу пѣстѣръ славей;
Отговаря пѣстѣръ славей:
„Пѣй да пѣемъ, малка моме,
Пѣй да пѣемъ ний съсъ тебе!
Ако мене ти надпѣешъ,
Ще ми рѣжшишъ дѣсно крилце.
Ако тебе азъ надпѣя,*